

White wolf

Pairing : Kai x Baekhyun

Rate : NC – 17

Story and Art : Gornhai

บทส่งท้าย – NC

ใบหน้าคมฝึ้งจุมูกกดจูบลึงที่พวงแก้มขาว มือข้างที่ลูบไล้อยู่หน้าท้องนั้นกลับกดลึกเข้าไปใต้ขอบกางเกงส่วนล่าง แพคฮยอนสะดุ้งเฮือกขึ้นมาทันใด มือเล็กกำท่อนแขนนั้นเอาไว้ แต่ใครก็ยังคงล้วงเข้าไปกอบกุ่มบางอย่างภายใต้ผ้า บางนั้นอยู่ดี

มือหนายับกำแล้วกดคลึงส่วนอ่อนไหวนั้นซ้ำๆ เรียกเสียงครางเบาๆจากคนตัวเล็กได้เป็นอย่างดี แพคฮยอนหลับตาแน่นกับความเสียวซ่าที่พุ่งขึ้นมากเมื่อไคยัยบมือรูดขึ้นลงแรงขึ้นๆ

“รู้สึกดีไหม ...หืม”

“ฮ้า ..ฮะ อืม” ร่างเล็กขดกายเข้าหากันในอ้อมกอดของคนที่กำลังปรนเปรอความสุขมาให้เขา มือหนายังคงเดินหน้ารูดเข้าออกกับส่วนนั้นไม่ยอมหยุด ชื่นเชิงในเรื่องแบบนี้แพคฮยอนก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมอีกฝ่ายถึงได้มีมันมากมายนัก

“อือ .....”

แพคฮยอนชอบสัมผัสพลังบิดเกร็งอย่างหนัก สักพักโคก็รู้สึกได้ถึงแรงกระตุกเบาๆ น้ำหนืดไหลเยิ้มออกจากส่วนปลาย เปรอะไปเต็มมือของ ร่างเล็กหอบหายใจกระชั้นอยู่ในอ้อมกอดที่ยังไม่ยอมปล่อย

ไคอดทนไม่ไหวแล้ว แม้ว่าอีกฝ่ายจะเหนื่อยแค่ไหนแต่เขาก็กังการจิ้งจอกออกไป

“นี่ .. ครั้งเดียว ได้ไหม”

“พูดแบบนี้ตลอด ทุกทีก็มากกว่าครั้งเดียวไม่ใช่เหรอ”

“ฮะฮะ .. กล้าย้อนซ้ำแบบนี้ ทำโทษซะดีไหมนะ”

แพคฮยอนหน้าแดงไปจนถึงใบหู เขาไม่ตอบอะไรนอกจากก้มหน้าจุกๆอยู่กับหมอน

ไคพลีกร่างนั้นให้นอนหยายก่อนที่เขาจะเข้าคร่อมทับลงไป ใบหน้าคมกั่มชิดกันจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจ จวบอันหอมหวานประทับลงหากันช้าๆ ลื่นร้อนชอนไชกระหัดความหาความหวานของคนตัวเล็กที่เขารักมากที่สุด แพคฮยอนครางอื้อในลำคอตอบรับกับจูบที่แรงรุ่มมากขึ้นทุกขณะ

ไคเว้นริมฝีปากออกให้แพคฮยอนหายใจได้ไม่กี่วินาทีก็เข้าบดจูบอีกครั้ง มือทั้งคู่ลูบไล้ไปเสียทุกส่วนของร่างกายที่เป็นของเขาคนเดียว ส่วนหัวส่วนโค้งหรือหน้าท้องเรียบแบน ทุกอย่างลื่นผ่านมือคู่นี้อย่างไม่มีทางรอด ไคบีบขยำสะโพกมนนั้นอย่างหน้าใจ แพคฮยอนจึงต้องสะดุ้งไปหลายครั้งที่อีกฝ่ายกระทำ

“ซ้ำจะทำเบาๆนะ ไม่อยากให้กระเทือนไปถึงลูกของเรา”

“บะ บ่านะ ... ซ้ำยังไม่ได้ท้องเสียหน่อย”

“ถึงยังไม่ท้อง แต่ซ้ำก็รู้แล้วว่าในตัวเจ้ากำลังจะมีลูกของซ้ำ”

“ท่านนี้ พุทอะไรแบบนี้” ใบหน้าของแพศยอนแดงช้ำขึ้นมาจนถึงใบหู ดวงตาปรือปรอยเบนหลบไปอีกทาง เพราะความเขินอาย แต่นั่นกลับเป็นการให้อีกคนก้มกระซิบที่ใบหูได้ชัดขึ้น

“ทำไมยอมรับแบบนี้ จันทักก็จะทำใหม่ จนกว่าเจ้าจะท้องแล้วกัน”

คำพูดที่เล่นที่จริงของใครทำเอาแพศยอนอยากจะมุดหนีเสียเหลือเกิน

“อ๊ะ .....

ร่างสูงเล็กเสื้อตัวบางนั้นขึ้นมาร่นไว้ที่ลำคอของคนได้ร่าง เขาก็มองใช้ลิ้นหยอกล้อกับติ่งไต้เม็ดเล็กที่ยอดดอกนั้น แพศยอนคันไหลของใครเอาไว้เพราะลิ้นที่ดูดุนปลายยอดไม่เว้นว่าง หน้าอกขาวปิดแน่นขึ้นอย่างทรมาน

“อ้า .. ยะ พะ พอแล้ว อ๊ะ.....” แพศยอนไม่สามารถถดถอยหนีไปได้ คนที่เขาแต่อยากให้เห็นสีหน้าของคนรักที่เสียชานไปเพราะตัวเองนั้นกำลังยามใจอย่างทุกครั้ง ส่วนอ่อนไหวของแพศยอนที่แนบกับหน้าขาของใครกำลังตื่นตัวขึ้นมาอีก ใบหน้าคมก้มซุกไชรู้ได้เสียกับยอดดอกนั้นไม่เลิก จนเขารู้สึกได้ถึงน้ำวาวชุ่มที่ไหลเปราะมาถึงขาของเขา

แพศยอนบิดเกร็งก่อนจะนอนนิ่ง เรือนผมนุ่มกระจายอยู่บนหมอนใบหน้า เม็ดเหงื่อผุดขึ้นมาเล็กน้อยทั้งที่ยังไม่ได้ออกแรงอะไร

“แค่หน้าอกก็เสร็จไปอีกครั้งแล้ว เจ้านี่หื่นจริงๆ”

“อย่าพูดนะ ท่านแกลั้งช้า”

ใครก้มมองเสื้อตัวเล็กที่เขาซ่อนมันขึ้นค้างเอาไว้ที่ลำคอขาว ออกขาวที่เปื่อยแฉะจากการดูดดึงกระเพื่อมขึ้นลงเป็นจังหวะ เห็นยั้วยั้วผลงานของตัวเองที่ทำลงไปอารมณ์บางอย่างจึงเริ่มปะทุตามมา

ให้ตายสิ ... คนปากดีต้องเสียทีให้ผู้ชายตัวเล็กที่เด็กกว่าอีกแล้ว

มือหนารั้งกางเกงตัวบางออกไปให้พ้นจากร่างนั้น เขาจับเรียวขาขาวแยกออกกว้างอย่างไม่รอช้า นิ้วยาวกวาดเอาของเหลวลื่นนั้นไลวนอยู่รอบปากทางที่ปิดสนิท แพคฮยอนสะดุ้งเฮือกแต่ก็ไม่ขัดขึ้นอะไรนอกจากนอนหลับตาแน่น

“บอกแล้วไงว่าข้าจะไม่ทำอะไรรุนแรง อย่ากลัวไปเลย”

ไคค่อยๆ กดนิ้วชี้แรกแทรกเข้าไปในกายของแพคฮยอน เขาเพิ่มจำนวนนิ้วมากขึ้นก่อนจะกดเข้าไปลึกที่สุดแล้วหมุนวนไปมา สะโพกมันขยับหนีแต่กลับถูกมือนั้นล็อกเอาไว้ แค่นี้ไคสอดนิ้วเข้าออกซ้ำๆ แพคฮยอนก็แทบบ้าแล้ว ทั้งกตความอยู่อย่างนั้นใครมันจะทนไว้

“อื้อ ... พอเถอะ”

“หืม แน่ใจหรือว่าอยากให้พอ”

“อ้า อ๊ะ .....” แพคฮยอนยกมือขึ้นปิดปากตัวเองเอาไว้ ลำคอเขิดขึ้นเช่นเดียวกับร่างกายที่บิดแอ่นขึ้นจากเตียงจนเป็นเส้นโค้ง

“ไม่ยอมให้ทำแบบนี้ แปลว่าอยากให้ทำแบบอื่น”

“.....อี๊ก”

“อยากได้ของข้ามากกว่านิ้วพวกนี้สินะ”

แพคฮยอนไม่ตอบอะไรกับคนที่เอาแต่พูดจาให้ได้ยิน และไม่ทันจะได้คิดอะไรของทางนุ่มที่ได้รับการขยาก็ถูกนิ้วทั้งหมดนั้นถอนออกไป ไคจับร่างที่แดงระเรื่อไปทั้งตัวให้พลิกคว่ำลงแล้วดึงเอาเสื้อที่ร่อนอยู่คอของแพคฮยอนออกไปให้พ้นทาง

สะพานมณญ์ยกลอยสูงในท่าโก่งโค้งและจับเข้าให้ชันเอาไว้ แพศยอนแนบหน้าลงกับเตียงนุ่ม สายตาปรือปรอยมองลอดไปด้านหลังที่ถูกมือหนากำลึงบีบเค้นก้นนิมของเขา เห็นชัดว่าบางอย่างที่ตั้งชันกำลึงจ่อเข้ามาใกล้

“อ๊ะ ..อีก”

แก่นกายยาวใหญ่สอดใส่เข้ามาในช่องทางคับแน่น แพศยอนจุกจนพูดไม่ออกแต่ความอ่อนโยนที่ไคพยายามมอบให้นั้นเขาจึงทำได้เพียงหลับตาลงเพื่อกลั้นความกลัวเอาไว้ ไคดันความเป็นชายของเข้ามาจนสุดทาง สองร่างแนบสนิทกันพร้อมเสียงหายใจเข้าออก

“เจ็บมากมัย”

“อือ .. ชะ ข้าไม่เป็นไร”

ไคขยับกายเข้าออกซ้ำๆ ให้คนตัวเล็กเริ่มคุ้นชิน เขาพยายามข่มอารมณ์เอาไว้ไม่ให้รุนแรงอย่างเช่นทุกที สันจมูกโด่งโน้มลงลากไล่ไปตามแผ่นหลังบางที่ไคแอนด์ด้วยความวาบหวาม แพศยอนรู้สึกเหมือนในหัวกำลึงชาวโพลน ทุกจังหวะอ่อนหวานแต่กำลึงเร้าร้อนขึ้นทำให้เขาต้องเอื้อมมือไปกำผ้าปูที่นอนไว้แน่น กล้ามเนื้อของอกเกร็งแนบลงกับแผ่นหลังบางอย่างแนบแน่นกว่าเดิม

ไคก้มลงกอดแพศยอนเอาไว้โดยส่วนที่เชื่อมกันอยู่จะยังคงสอดใส่เข้าออกไม่มีเว้นว่าง

“อืม ...อา .....” เสียงทุ้มต่ำครางอย่างทรมานกับรสรักที่สุขสันต์แบบนี้ เขาก้มลงแนบใบหน้ากับพวงแก้มเปี่ยมขึ้นนั้น ไคกดจูบซ้ำน้ำตาให้แพศยอนที่สั่นคลอนไปมาเพราะแรงกระแทกที่เริ่มรุนแรงขึ้น

“เจ็บมากไหม...”

“บอกแล้วไงว่าข้าไม่เป็นไร .. อ๊ะ อ๊ะ ทะ ท่านไม่ต้องเป็นห่วงหรอก”

“แล้วรู้สึกดีบ้างรึเปล่า”

“อืม ... ดี”

แก้มแดงๆ หันกลับไปอีกทางกับเรื่องน่าอายที่ไม่อยากจะยอมรับ ไคยัมออกมาเรื่อยๆ ก่อนจะดึงเอามือเล็กออกจากฝ่าปูกินนอน ไคก้ามือแพคยอนให้เข้ามาแนบไว้ที่อกของเจ้าตัว โดยมีเขารวบกอดเอาไว้อีกที ส่วนหลังถูกดันให้อ้าขาออกกว้างกว่าเก่า

ร่างสูงกอดคนตัวเล็กไว้แน่นก่อนจะโถมแรงกระแทกเข้ามาลึกๆ สองสามทีแล้วดึงออกไป ก่อนจะดันท่อนเนื้อร้อนเข้ามาใหม่จนมิดด้าม

“อ้า.....”

แพคยอนน้ำตาไหลอาบแก้มกับความจุที่เสียชานไปทั่วทั้งร่าง เรียวขาที่ตั้งชันเอาไว้แพ้งแรงกระแทกที่ขยับเข้าออกเร็วเร็วกว่าเก่า สองขาแทบล้มพับลงแต่อีกฝ่ายกลับรั้งสะโพกขึ้นให้โค้งโค้งรับเอาความปรารถนาที่ทะลวงเข้าออกอย่างหนักหน่วง

“อ้า อ้า ....อีก.....”

“อา....”

ร่างเล็กที่ถูกกอดเอาไว้แน่นสั่นคลอนไปตามจังหวะรักอันร้อนแรง ไคกอดเขาเอาไว้ไม่ยอมปล่อยเช่นเดียวกับกัน นิมที่ตั้งชันรับแรงสอไสที่ถึร้าวเข้ามาจนแทบลืมหายใจ เสียงผิวเนื้อกระทบกับดั่งผ้าพร้อมทั้งเสียงฉ่ำและของน้ำขาวพุ่งที่ปริ่มล้นออกมาจากช่องทางที่สอดประสานกันจนเป็นรอยแดง แต่ดูเหมือนจะยังไม่เพียงพอ ท่านหัวหน้าเฝ้า

มนุษย์หมาป่าที่เลยช่วงฤดูผสมพันธุ์มาแล้วยังคงกระชั้นกายเข้าออกในตัวคนรักไม่ยอมหยุด ไค้ก็จับแพคหย่อนที่ร้องระงมอยู่ในอ้อมกอดของเขา

หลังจากที่หมดแรงไปกับบทรักที่สุดท้ายก็รื้อนแรงดังเช่นทุกที่ ไค้นอนหงายโดยที่มีมืออีกข้างจะกอดแพคหย่อนเอาไว้แนบอก เขาก็จับขมับขึ้นเหงื่อของคนที่ย่อยหัวใจอยู่ข้างกับอกของเขา

“ข้าขอโทษนะ ทั้งที่เลยฤดูนั้นไปแล้ว แต่ก็ทำเกินไปอีกแล้ว”

“นั่นที่ผ่านมาเป็นเพราะฤดูนั้นสินะ”

“ตอนแรกข้าก็คิดแบบนั้น แต่เคยบอกแล้วไงว่าไม่ใช่หรอก”

“ทำไม”

“เพราะข้ารักเจ้าไง”

แพคหย่อนเงิบไป แก้มนี้ยังคงแนบอยู่กับแผ่นอกของไค้เพราะไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง เห็นอย่างนั้นคนที่จ้องอยู่ก็เกิดไม่สบายใจขึ้นมา เขารู้ว่าแพคหย่อนยังไม่ได้หลับ มือหนาลูบขึ้นลงที่ต้นแขนเปลือยเปล่าพลงอ้อยถาม

“แพคหย่อน .. เจ้าเป็นอะไรไป หืม”

“เปล่าหรอก แค่คิดว่าท่านมั่นใจหรือว่านั่นเรียกว่ารัก ไม่ใช่แค่หลง”

“โธ่ ... กังวลเรื่องนี้เองหรือหรือเด็กโง่”

“ไซลิ ยังไงข้ามันก็แค่เด็กไม่เอาไหนคนหนึ่ง” แพคหย่อนเงยหน้าขึ้นมองเป็นเชิงตัดพ้อกรายๆ เด็กโง่ที่ว่ำนั่นกำลังดันตัวเองออกจากอ้อมแขนของคนที่ยรัก ไค้มองท่าทางแบบนั้นพลงอ้อยหายใจ

“แล้วรักมั้ยะ”

“อะไร...” แพคฮยอนกัมหันลงมาสบตาคนที่เอ่ยขอความรักจากเขา

“ข้าเป็นยังงี้ แล้วเจ้ายังรักไหม”

“..... อืม ถ้าไม่รักข้าคงไม่ยอมให้ท่านมาแก้งอะไรให้ได้ายอยู่แบบนี้หรอก” แพคฮยอนเอ่ยออกไปตรงๆ เรียก รอยยิ้มจากไคได้อีกครั้ง

ท่านหัวหน้าเผ่าคิดไม่ผิดเลยจริงๆ ที่รักคนๆ นี้ มันไม่มากไป หรือน้อยไป

เหมือนที่จะหายไป แต่ก็ไม่หายไป ... ยังอยู่ และยังรัก

ที่แพคฮยอนพูดมามันก็ถูก แต่ไม่ใช่แค่เขาหรอกที่ทำเรื่องยุ่งยากให้อีกฝ่ายไม่จบสิ้น ชะตากรรมของคำสาปที่ แพคฮยอนต้องเจอ มันพิสูจน์แล้วว่าอีกฝ่ายยังเลือกเขาและไม่คิดจะจากไป

“มองแบบนั้นหมายความว่าไง โกรธข้าหรือ” แพคฮยอนถาม

“ไม่โกรธหรอก กำลังโกรธตัวเองต่างหากที่เมื่อกี้ทำเกินไป ข้าไม่อยากให้กระเทือนถึงลูกขอเราเลยจริงๆ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่เป็นไร” แพคฮยอนหน้าขึ้นสีอีกครั้งกับคำพูดแบบนั้น

“งั้นเอาใหม่ได้ไหม ...นะ”

ไคเอ่ยขอออกมาด้วยใบหน้านิ่งๆ ตามแบบของเขา แต่คนถูกขอลับยอกจะมุดหน้าหนีเสียเหลือเกิน คนอะไร เพิ่งจะไปไม่กินาที่ยังอยากจะทำอีกแล้ว ทุกทีเลย

ร่างสูงที่นอนราบเงยขึ้นสบตากับคนรัก แขนแกร่งยกขึ้นโอบโอบหน้านั้นให้ก้มลงมารับจูบจากเขา เสียงทุ้มกระซิบแผ่วเข้าที่ใบหู

“คราวนี้ข้าไม่ทำแล้ว ให้เจ้าทำเองเลย”

และแล้วร่างกายขาวเนียนที่เต็มไปด้วยรอยแดงก่อนหน้านี้นี้ก็ต้องมาอยู่บนร่างของอีกคน แพคซยอนถูกไคจับให้นั่งอยู่ในท่าคร่อมทับอีกฝ่ายเอาไว้โดยที่ส่วนนั้นได้สอดลึกเข้าไปในตัวแล้ว

“อย่าทำหน้าแบบนี้สิคนดี ข้าตามใจเจ้าเลยนะ” ดวงตากรุ่มกริมในสะท้อนในแสงสลัวแสงอ่อนโยนราวกับมีน้ำใจ ก็จริงอยู่ที่ไคไม่อยากจะทำรุนแรงแต่แพคซยอนกลับรู้สึกว่าคุณกั๊กเสียวมากกว่า ก็ไคการนั่งอยู่ด้านบนแบบนี้ตรงนั้นมันสอดเข้ามาได้ลึกกว่าเดิมอีกนะสิ

ไคขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะขยับกายช้าๆ

“อะ เดียวก่อนสิ .. อย่าขยับนะ” แพคซยอนเกือบร้องเสียงหลงเพราะส่วนที่ค้ำแน่นในตัวของเขา กำลังเคลื่อนไหวก้นนิ่มที่ทับอยู่บนขาแกร่งเริ่มเกร็งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“ก็ไม่เห็นเจ้าทำ”

“ข้ากำลังทำอยู่นี่ไง” แก้มแดงๆก้มหน้าลงโดยวางมือเอาไว้ที่หน้าท้องเป็นลอน แพคซยอนยกสะโพกขึ้นก่อนจะกดทับลงมาบนแกนภายในใหญ่ที่ตั้งชัน ร่างเล็กดันกายขึ้นลงอย่างไม่ค่อยเป็นจังหวะเท่าไรนัก ในสายตาของคนที่จดจ้องอยู่ดูก็รู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เรื่องเลยสักนิด ไครู้ดีแถมใจอยู่แล้วว่าแพคซยอนเคยทำอะไรแบบนี้เสียที่ไหน

“ฮะ .. อีก”

คนที่พยายามจะควบคุมจังหวะให้มันได้เรื่องก็ได้แต่ส่งเสียงครางอย่างห้ามไม่ได้ แพคซยอนเสียววามทุกครั้งทีปล่อยตัวเองลงให้ส่วนนั้นของคุณสอดแทงเข้าไปจนมิด แต่แล้วสายตานั้นๆที่มองมาก็ทำให้เขาเข้าใจได้อย่างง่ายดาย

“ข้าไม่เอาไหนสินะ”

“ข้ายังไม่ได้ว่าอะไรเลย” ไคเอ่ยตรงๆ เพราะไม่อยากให้แพคฮยอนคิดแบบนั้น จู่ๆ ใจดวงน้อยก็เผลอคิดไปถึงภาพในคืนนั้น ภาพที่คนตรงหน้ากำลังมีอะไรกับผู้หญิงคนอื่น

“กับคนอื่นของท่าน เค้าทำให้ดีกว่านี้หลายเท่าซีไหม”

“พูดอะไรแบบนั้น...”

“ข้าก็อยากทำให้ท่านมีความสุขบ้าง” แพคฮยอนพูดอย่างจริงจัง ทำเอาไคอึ้งไปเล็กน้อย

ไม่อยากให้คนที่รักต้องคิดอะไรแบบนั้นเลย แค่นี้ก็มีความสุขจนล้นใจแล้ว

ร่างเล็กข่มกายลงมานักกว่าเก้า แพคฮยอนกำลังตั้งใจทำในสิ่งที่ไคน่าจะชอบให้ได้แบบหญิงพวกนั้น แต่คนที่จ้องอยู่กลับไม่ได้คิดว่ามันดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย ชื่นเชิงในแบบของหญิงบริการที่แพคฮยอนพยายามจะทำให้เหมือนนั้น มันคงอีกยาวไกล

แต่รู้อะไรไหม .. หากเทียบกันจริงๆ แล้ว ไร้ท่าทางไม่ประสาแบบนี้แหละที่ชนะชื่นเชิงแพรวพราวของหญิงพวกนั้น ได้อย่างขาดลอย

“อ้อ.....”

ไคบีบคั้นสะโพกมนของร่างเปลือยเปล่าที่ขยับขึ้นลงอยู่บนตัวของเขาแบบไม่ได้ตั้งใจ ให้ตายสิ... เขาจะทนไปได้อีกเท่าไรวะกัน ทั้งที่บอกว่าไม่อยากจะทำรุนแรงลงไปแท้ๆ แต่แพคฮยอนในตอนนี้นี่กำลังยั่วยวนเขาอยู่ชัดๆ

ภายใต้ใบหน้านิ่งของท่านหัวหน้าเผ่า แท้จริงแล้วกำลังขมใจเอาไว้มิให้จับอีกฝ่ายนอนลงแล้วโถมกายใส่ให้ร้องระงมอยู่ในอ้อมกอดของเขา .. อยากจะทำให้ร้องไห้เสียเดี๋ยวนี้เลย

ความคิดทั้งหมดตีกันไปในหัว ก่อนที่ความต้องการจะเป็นฝ่ายชนะเข้าจนได้

“อ๊ะ!....”

แพคฮยอนร้องลั่นเมื่อคนใต้ร่างพลิกเขาให้นอนลงบนที่นอนก่อนจะทับกายลงมาจนแนบสนิท ส่วนนั้นที่ยังเชื่อมกันไว้สอดลึกเข้าไปมากกว่าเดิม แพคฮยอนน้ำตาไหลกับความเสียวซ่าที่เขาได้รับ

ใบหน้าคมก้มจูบซับน้ำตานันแล้วเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า

“ขอโทษนะ .. แต่ข้าทนไม่ไหวแล้วจริงๆ”

โคบดเบียดจูบปากแพคฮยอนอย่างดุเดือดก่อนที่ส่วนล่างจะออกแรงกระแทกเข้าออกถี่รัว เรียวขาขาวถูกสะโพกหนาเข้ามาให้แยกกว้างออกกว่าเก่า เสียงครวหวนหลุดออกมาจากลำคอที่แหงนรับจูบอันหอมหวานเร่งเร้าจนแทบลืมหายใจ

ท่อนเนื้อของแกนกายที่ขยายตัวคับแน่นในช่องทางรักนั้นสอดแทรกถี่รัวก่อนจะหยุดค้างแล้วกลับมาซอยถี่ๆจนคนที่รองรับต้องร้องระงมไม่เป็นภาษา ไคซ็อนแซนเข้าที่ได้เข้าของแพคฮยอนแล้วซอยสะโพกเข้าไปให้ลึกกว่าเดิม

“อ๊า.....”

แต่ความต้องการยังไม่เพียงพอ เรียวขาทั้งคู่ที่ถูกแยกออกกว้างที่สุดกลับถูกจับยกสูงขึ้นพาดเอาไว้ที่ขา ไคจับมือเล็กคล้องไว้ที่คอของเขา แพคฮยอนแอ่นกายขึ้นแนบสนิทกับอกกว้าง ไคกระแทกกายเข้ามาหนักหน่วงโดยไม่มีที่ท่าจะผ่อนแรงลง แพคฮยอนกรีดร้องออกมาทั้งน้ำตา จากที่เสียวระสั่นไปกับบทรักอันร้อนแรงที่อีกฝ่ายมอบให้ แต่ตอนนี้มันทั้งจุทั้งสุขจนเบลอไปหมด

“ฮะ ฮ่า ..ฮึก ฮา.....”

“อืม.....”

“ทะ ท่านไค....ละ ลึก ไปแล้ว”

“แพคฮยอน ชำรักเจ้านะ คนดีของข้า....”

ใบหน้าคมก้มลงจูบซับน้ำตาให้ไม่มีหยด

ส่วนล่างสอดประสานกระทบกันดังลั่นไปทั่วทั้งห้อง ความเร้าร้อนโอบล้อมสองกายเปลือยเปล่าที่กอดกันเอาไว้
แนบแน่น .. แต่ในหัวใจกลับอบอุ่นเพราะความอ่อนโยนที่มีให้กันอย่างเกินบรรยาย